

SÂNZIANA PREDA

Colinde de ceată pe Valea Grădiștei

Mereu alături omului, ca formă a umanizării, muzica reprezintă, de timpuriu, obiect al preocupărilor teoretice, acestea dezvăluindu-ne – pe măsură ce coborâm în trecut – caracterul mai mult ritual decât de divertisment al cântecului. Având drept surse practicile de cult și nevoia de bună dispoziție, cântecul s-a diversificat – urmărind evoluția umană – exprimând diferite stări afective, adesea însă și profund logice (Chișu 2000). Componentă majoră a folclorului, cântecul se regăsește în cadrul acestuia și sub forma colindului, pe care îl integrăm, fără îndoială, în repertoriul obiceiurilor de Crăciun și Anul Nou. Cântate, strigate sau aclamate, colindele sunt asociate unui ceremonial complex (Ghinoiu 2002: 150), ce comunică auditorilor vestea morții și renașterii divinității adorate, urări de sănătate și rod îmbelșugat, împlinirea dorințelor în anul care se apropie, în special căsătoria fetelor.

Performate din casă în casă, de către ceata *Călușerilor*, colindul a căpătat, și pe Valea Grădiștei (zona cetăților dacice), forme specifice. În aceste colinde propriu-zise (sau *de ceată*, cum mai sunt numite, spre a le diferenția de acelea ale copiilor), explicită este mulțumirea pentru daruri, în vreme ce urarea se realizează indirect. Urările versificate fac referire la calitățile gospodarului și bogăția casei sale, la viața patriarhală tihnită (Pop 1999: 50), dar și la frumusețea fetelor și flăcăilor, la relațiile care se pot înfiripa între tinerii satului, prefigurând o serie de căsătorii.

Prima se colindă gazda și apoi (călușerii, n.n.) pleacă prin sat, îi o colindă anume a gazdei (1), după cum aflăm într-unul din satele comunei Orăștioara de Sus (jud. Hunedoara), care se întind pe cursul văii. *Ei își adaptează colinzile după fiecare casă: a primarului, ciobanului, vânătorului, a junelui, a fetei de măritat, a feciorului de însurătoare, a bogatului, a lui Pătru* (după nume, n.n.) (1). Nu toate aceste colinde au supraviețuit până astăzi (ori s-au perpetuat fragmentar), motivul evident fiind dispariția unor profesii sau îndeletniciri din peisajul zonei: în acest sens, amintim pe cea a morarului, sau a vânătorului. Adresată gospodarului care își pune casa la dispoziție călușerilor pe parcursul pregătirii repertoriului cetei, colinda gazdei, specifică comunei (2), nu se mai cântă astăzi, casa gazdei fiind înlocuită, de mai multă vreme, cu spațiul căminului cultural. În schimb, ceata colindătorilor mulțumește fiecărei gazde bucuroase a le primi urarea, și care-i răsplătește cu tradiționalul colac:

Aice cinstește și binevoiește	C-un colac de grâu frumos
Un colac de grâu frumos	Nu-i colac de grâu frumos
S-o gătat domnu cu doamna	Ci-i pielița Lui Hristos
De-aseară, de-alaltă seară	Hei mare, mulțam mare (3).

O altă colindă specifică este cea a ciobanului, pliată – îndeosebi odinioară – pe caracterul pastoral al economiei acestui areal. Varianta de mai jos (deși incompletă) a fost culeasă în Orăștioara de Sus și era cântată în mod obligatoriu bunicului soției informatorului, bătrânul fiind cioban și altfel neprimind colinda. Interesantă se dovedește prezența în text a elementului marin, ceea ce ne poate duce cu gândul la traseele transumanței păstorilor noștri, în Dobrogea și, uneori, chiar până la Adrianopol:

D-aldeș păcuraru	În patru putrezește.
El s-o lăudatu	D-aldeș păcuraru
Că el va vărare	El s-o lăudatu
În vârvul mării mare	Că el mi-ș are
Unde iarba crește,	Atâtea oi de multe
În patru se-mpletește,	Câte flori pe munte,

Sângele nevinovat
Pe pământ a picurat,
Luna-n sânge s-a scaldat
Îngerăsu-a prins a plânge:
- De unde curge-atâta sânge?
Colindiță nu-i mai multă
Să trăiască cine-ascultă,
Fiți în lume cu dreptate
Sărbători cu sănătate.

De la Ion Semeniuc, 58 de ani

3292

Coborât-au coborât
La mulți ani cu bine!
Dumnezeu pe-acest pământ
La mulți ani cu bine!
În mijlocul satului,
La casa bogatului.
- Bună seara, om bogat,
Gata-i masa de mâncat?
- Gata-i, însă pentru noi,
Nu pentru oameni ca voi.
Dumnezeu s-a supărat
Și de-acolo a plecat
La marginea satului,
În casa săracului.

- Bună seara, om sărac
La mulți ani cu bine!
- Gata-i masa de mâncat?
- Gata-i, dar cam puține,
Poftiți toți pe lângă ea.
Dumnezeu s-a bucurat
Și casa a așezat-o
În mijlocul raiului
La casa săracului.

De la Procopie Apetroaici, 81 de ani

3293

Sus, boieri, nu mai dormiți,
Vremea e să vă gătiți,
Casa să o măturați,
Mânați măi!
Masa să o încărcați.

Nu te lega la cap
Dacă nu te doare.

Atâtea miorele
Câte viorele,
Atâția berbecei
Câți și ghiociei
Marea s-o lăudat
Că ea va venire
Mare spumegată
Și îi va-necare
Turma de mioare.
D-aldeș păcuraru

El s-o lăudatu
Că el mi-ș are
Doi berbecei
Cu coarnele de argint,
Cu lâna-n pământ
Și ei vor plesnire
Din coarnele de argint
Marea-n două va despica
Și ei vor salvare
Turma de mioare...(2).

Colindul începe în sara de Crăciun, se merge cu „Sara-i Mare”(1), pe care am întâlnit-o în mai multe variante, cea prezentată (provenind dintr-o comună vecină, Orăștioara de Jos), reiterând mitul creației:

Asta-i sara, sara mare de-ajun,
Da-i mai mare a lui Crăciun,
S-a născut și cel Domn Bun
Mititel înfășețel,
Scutece de bumbăcel
Plouă ploaie de mi-L scaldă
Vânt tragănă de leagănă
Luce soare de-L adoarme
Pân ce mare se făcea,
Lucruri mari că El scornea:
Face dalba de mătase,
Face cerul și pământul;
Face ceru-n două zile
Și pământu-n nouă zile,
Tinse cerul pe pământ

Cum îl cinse, rău se-ajunse,
Domnu Sfânt se întrista,
Trei inele jos picară
Și sfinți se făceară
Și trei biciuri le dădea
Să pocnească, să trosnească,
Munți înalți să-i îmbulzească,
Munți înalți și văi adânci.
Tinse ceru a doua-oară:
Cum îl tinse, bin se-ajunse.
Domnu Sfânt bine-i părea
Și pe cer ne dăruia
Cu lună și cu lumină,
Cu soarele și razele,
Cu izvoare curgătoare
Peste lume umblătoare (4).

Binecunoscută este cea numită „Pe sub dumbra merilor”, colindă ce se cântă la văduve, că Precista era văduvă (4); textul înfățișează dificultățile întâmpinate de Maria în preajma nașterii Pruncului Divin, dificultăți care vin, însă, nu din partea oamenilor, ci a unor elemente zoomorfe și fitomorfe:

Plimbă-ni-se
Cin să plimbă?
Maica Sfântă,
Cu-o sună (sucnă, n.n.) de verde-
ncinsă

Sună verde de cu verde,
Și de-acolo de plecară
Sub tufă de tisă verde
Să mi-s nască Fiul Sfânt.

Maica Sfântă rosti: Ia de-apeacă-ți cloambe (ramurile, n.n.)

Să mi-s nască Fiul Sfânt
Ce s-o naște pe pământ.
Și de-acolo de plecară
Sub tufă de plop verde:
Ia de-apeacă-ți cloambe
Să mi-s nască Fiul Sfânt!
Plopul dar când auzea
Cloamble le rădica
Maica Sfântă-l blestema
Fire-ai plop blăstămat
De mine și Fiul Sfânt
Că s-o naște pe pământ
Și de-acolo de-n plecară,
Grajdul cailor mergeau,

Nu putu să hodinească
De ronțatul cailor
De zdropșeala fierelor.
Niciodată să n-aveți saț
Numa-n noaptea de Ispas
Și-atuncea numa-un ceas!
Și de-acolo de-n plecară
Grajdul boilor mergeau,
Boi cinară decuseară
Și-ncepură rumegară,
Maica Sfântă-i d'alduiere:
Fire-ați voi d'alduiți
De mine și de Fiul Sfânt
Car' s-o naște pe pământ.

(Din două în două versuri se cântă „Dai Domnului Doamne”) (5).

În același registru al sacrului, colinda preotului, sau a popii, prezintă dialogul Maicii Domnului cu Fiul său, mama prevăzând cu durere destinul tragic al celui care se va jefi pentru salvarea omenirii:

Nu te juca cu focu.

Mânați măi!
Noi umblăm și colindăm
Și pe Domnul căutăm.
Din seara Ajunului -
Mânați măi!
Până-ntr-a Crăciunului -
Mânați măi!
Căci s-a născut un Domn prea
bun
În lăcașul lui Crăciun,
S-a născut un Domn frumos -
Mânați măi!
Numele lui e Christos.
Mânați măi!
- Nu dormim în astă seară,
Ci ședem de privegheală,
Din seara Ajunului -
Mânați măi!
Până-ntr-a Crăciunului -
Mânați măi!
Ș-așteptând pe Domnul Sfânt
Ca să vie pe pământ.
Căci e Fiul cerului -
Mânați măi!
Și Domnul pământului -
Mânați măi!
În seara lui Moș Ajun
Vin copiii lui Crăciun,
Să cânte, să colindeze, -
Mânați măi!
Viață lungă să ureze -
Mânați măi!
Tuturor ce sunt în casă
Și se veselesc la masă.
Christos să le dea de toate -
Mânați măi!
Viață bună, sănătate -
Mânați măi!
De la Ion Semeniuc, 58 de ani

3294

Trei Crai de la Răsărit
Cu steaua au călătorit
Și pe cale cum mergea
Steaua-nainte-o vedea

Iar când stau de s-odihnea
Steaua încă-i aștepta.
Pân la Irod au ajuns -
Steaua-atunci li s-a ascuns.
De aici dacă au plecat
Steaua iar s-a arătat
Și-au mers până au stătut
Unde Christos s-a născut.
Magii-atunci s-au bucurat
În peșteră au intrat
Domnului s-au închinat
Ca unui mare-mpărat.
De la Ilie Borcan, 50 de ani

3295

O, ce veste minunată
În Bhetleem ni se-arată:
Astăzi s-a născut
Cel făr-de-nceput
Cum au zis prorocii.
Că la Bhetleem, Maria
Sfârșind călătoria,
Într-un mic sălaș,
Lâng-acei oraș
A născut Mesia.
Pe Fiul cel din vecie
Ce l-a trimis Tatăl mie
Să se nască, și să crească
Să ne mântuiască.
De la Gheorghe Pentelciciuc, 63 de ani

3296

Trei păstori

Trei păstori se întâlniră (bis)
Raza soarelui, floarea soarelui
Și așa se sfătuiră (bis)
Haideți fraților să mergem (bis)
Floricele să culegem (bis)
Și să facem o cunună (bis)
S-o-mpletim cu voie bună (bis)
Și s-o ducem lui Christos (bis)
Să ne fie de folos. (bis)
De la Ion Semeniuc, 58 de ani

3297

Steaua

Steaua sus răsare,
Ca o taină mare,
Steaua strălucește
Și lumii vestește:
Că astăzi Curata
Prea Nevinovata
Fecioara Maria
Naște pe Mesia.
Magii cum zăriră
Steaua — și porniră
Mergând după rază

Colo jos pe mare-n jos
Scrisă-i stirea mănăstirea,
Scrisu-i tare,
Lucru-i mare,
De mare-i cu nouă altare.
Slujba-i sfântă
Cine-o cântă?
Cântă-o nouă popi bătrâni
Și cu șase diecei
Grăi popa cel mai mare
Către diac cel mai mic
„Ia ieși deac până-afară
De-mi clintește un clopot mare,
Clopot mare din altare
Să ne-auză și vecinii
Să vină la slujba-i sfântă”.
Cine-o ascultă?
Ascultă-o pe Maica Domnului

Și te preot veselește (este urarea adresată preotului, n.n.) (2).

Textul deosebit al colinzii „Ce vedere din Adam” atrage în mod special atenția, prin subiectul și structura sa; este o colindă rar întâlnită chiar și în zonă, desfășurarea sa trimitându-ne cu gândul la momentul izgonirii din Paradis și la condiția de muritor a individului uman:

Ce vedere din Adam
Și din fiii lui Adam
Să-i cântăm verșuri de jale
Pentru lui Adam greșale
Și pentru a lui igornire,
Jalnica din rai ieșire
Adam sapă pământul
Cu Eva și cu dânsul,
Iuda pe la ei venea
Și din grai așa grăia:
Du-te Adame, nu săpa,
Nu-i aici moșia ta!
Adam începu a plânge
Și către Eva zice:
O amar jelniță ție
Tu făcuși aceasta mie,
Tu mă făcuși de greșii

În ceea ce privește colindele adresate feciorilor, junilor buni de însurătoare, pe Valea Grădiștei regăsim motive comune spațiului românesc, și nu numai. Temele sunt eroice și includ prezența animalelor sălbatice (Pop 1999: 60), cu care tânărul ajunge în conflict. M. Pop, citându-l pe P. Caraman, subliniază că tema luptei cu leul apare doar în colindele românești; este vorba, *de facto*, de cântecul glorificării eroului tânăr, probabil un fragment de practică al unui foarte vechi rit de inițiere. Atmosfera de basm se inserează odată cu debutul disputei erou-leu (Pop 1999: 61), însă nu trebuie trecute cu vederea nici elementele (textului) care ne situează, ca și în basme, pe un alt tărâm: vârful muntelui, apanaj al zeilor, al divinității, spațiu atât de greu accesibil simplului muritor. Colinda *junelui mijlociu* este grăitoare:

Pi sub vița viei
Șade-un june și-o privește,
Frâu galben îmi țintuiește
În cap la murgu l-aruncare,
Murgu rupse a săltare,

Cu un fiuț micuț în brațe
Grăi fiul către mamă
„Ce stai, Maică,
Ce stai plânsă
Până slujba mi-o ascuți?
Până slujba mi-o ascultași
Grele lacrimi revărsași,
De grele-s ca merele
De arsuri îs ca focurile”.
Grăi Maica către Fiu:
„Taci, Tu, fiuț,
Taci tu dragă
Că tu nu știi ce știu eu:
Prin făget acest brădet
Doi bărdași îți bărduesc
Crucea ta fiu ți-o croiesc,
De naltă-i cât statul tău
De lată-i cât brațul tău”

Și pe Dumnezeu scârbii.
Iar la un Dumnezeu preasfânt
Văzu pe Adam plângând:
Taci, Adame, nu mai plânge,
Nu vărsa lacrimi cu sânge.
Vezi tu frunza pomilor
Și florile câmpului:
Primăvara înfrunzești
Iar toamna se veștejesc
Așa și viața ta
Pe pământ se va schimba.
Raiule grădină dulce
De la tine nu m-aș mai duce
De fumul tămâilor,
De mirosul florilor,
De mărirea îngerească
Tot dreptul să folosească (4).

Saltă ici, saltă colea,
Saltă-n lungul drumului
Până-n vârful muntelui.
Sub polile brazilor
Găsi leul neadormit, nepomenit

Grăi leul către june:
Or tu june ce-ai cotate
Or tu zile ți-ai urât
Or părinți ai părăsit?
Ba eu zile n-am urât
Nici părinți n-am părăsit
Ci-am venit să ne luptăm
Se luptară
În zi de vară,
Zi de vară până-n seară
Și când fu în cap de seară
Cum aduce leu pe june,
Cum l-aduse, jos nu-l pusă.
Și se luară a doua oară
Și aduce june pe leu
Cum l-aduse

Jos îl puse
Și-l legă, l-încurălă
Și-l coboară jos la țară
Pe ulița grecilor
De fala părinților.
Oamenii când îl vedeau
Pe june îl fereau:
Ferice de maică-sa
Ce băiat mi-a fost băiatul
De-aduce leul legatu',
Leu legat, nevătămat,
Nici în pușcă nu-i pușcat,
Nici în săbii nu-i tăiat
Numa la luptă-i luptat.
Și-o cântăm
Și-o colindăm
Și la june o-nchinăm (6).

Pe Christos să-l vază.
Și dacă porniră,
Îndată-l găsiră,
La dânsul intrară
Și se închinară,
Cu daruri gătite,
Lui Christos menite,
Având fiecare
Bucurie mare.
Care bucurie
Și aici să fie
De la tinerețe
Pân-la bătrânețe.
De la Gheorghe Penteleiciuc, 63 de ani

3298

Urătură pentru fată

Lupta cu reprezentanții regnului animal evidențiază vitejia, bărbăția eroului, mai cu seamă în fața comunității. În colinda *junelui / feciorului bătrân*, tonul este unul mai pașnic:

La curte la cest domn bun
Ler mie ler mie leri verde
Stau boierii și prânzesc.
La curte la cest domn bun
Dar vin dulce, cin le-aduce?
Le-aduce un tânăr voinic.
Ce stai june, nu te-nsori?
Mai aștept o țârâioară
Până-i dalba primăvară
Să mai ies odată afară
La izvoare cele reci
Unde vin fete de greci.

Vine fata cea mai mare
Cu păru ales cărare,
Veni fata mijlocie
Cu păru-n până-n călcâie,
Veni fata cea mai mică
Cu păru-mpletit în chică,
Veni fata cea frumoasă
Cu costița cea mai groasă,
La costiță rujmăniță,
La chetoare rujă floare.
Și-o cântăm, și-o colindăm
Și la june i-o-nchinăm (6).

— Bună seara, doamnă gazdă,
Lasă-mă să-ți trag o brazdă!
— Dar de ce nu, măi băiete,
Căci și eu am niște fete,
Fetele-s de măritat
Și tu ești bun flăcău în sat.
— Noi suntem de la Mitoc,
Unde-ngheață apa-n tioc
Și m'ăliga-n poliță,
Și laptele-n doniță,
Și găluștele la foc.
Și suntem de la Șpachiu,
Și-am vrea câte un păhărel de
rachiu,

Una dintre cele mai răspândite colinde este cea adresată fetei, textul exprimând preocupările acesteia de a găsi alesul potrivit:

Felicean de ele,
De ce jupâneasă,
Dai Domnului Doamne
De ce jupâneasă
Și o fată frumoasă
Dai Domnului Doamne.
De frumoasă tare
Soață-n lume n-are.
- Ba io-s că mi-s are
Sora soarelui
Și-a pământului.
Hai mai micuțele
Și mai frumușele,
Hai mai luminoasă
Și mai vegheloasă
Că pe ea mi-o cere
Mulți din multe părțiu,
Trei inși din trei lături,
Dinspre trei vaduri.
Unul că mi-o cere
Țifloaș dungulașu
Și alți că mi-o cere

Dalbiș păcuraru,
Tânăr de plugaru,
Maică-sa grâu are.
- Dragă fiica mele,
Și tu mi-ți alege
Din care-ți place.
- Măicuț-măiculeasă,
Mie mi-i durātu
Țiflaș dungulașu:
Sara, dimineța
Din cârligi ieșind,
Buți cârligi ieșind,
Vin dulce storcându-l,
Buți umplându,
La domni trimețându-i,
Banii numărându-i.
Măică-măiculeasă,
Mie mi-i d'urātu
Dalbeș păcuraru:
Sara, dimineța
La strungă ieșindu,
Oi dalbu mulgându,

Și-o hrincuță de mălai
De la Sfântul Nicolai.
Iar dumneata, gospodină de casă,
Uită-te colea-n cotruță
Și ne scoate și-o rubluță,
De la una pân'la cinci,
Să ne cumpărăm opinci,
Că ni-s opincile de gumă,
Să nu vă pară asta glumă,
Că noi din câți plugari suntem
Numai un sumănel avem,
Dar și acela-i fără poale,
Umblăm cu genunchile goale,
La urechi cu clopoței -
Trageți roata, măi flăcăi:
Hăi, hăi!
Fata mamei cea frumoasă
O pus pânza după casă
Cine-a trece tot s-o țeasă,
Și-o trecut un nătărău
Și-o-ncălcit-o tare rău,
Și-o trecut o fată mare
Și-o-ncălcit-o și mai tare.
Printre ițe și fuscei
Trece-o scroafă cu purcei;
Printre ițe și prin spată
Trece-o scroafă crăcănă.
Ea pân' țese-un cot de pânză,
Mănâncă o puțină de brânză.

Nu lăsa drumu
Pântru cărare.

Și-ntr-o dimineată s-o sculat
 Și-o pus mâna după cap
 Și-o scos un păduchi cât un țap
 Și l-o tras la bătătură
 Și-o scos șapte ocă de untură.
 Dar untura de ce-i bună?
 De uns fetele pe la gură
 Și flăcăii pe la bot
 Când s-or băga mâine-n joc.
 La urechi cu clopoței
 Și-un țihal de ciucălăi -
 Nu furați găina, mări!
 Hăi, hăi!
 De la Toader al lui Ștefan, 68 ani

3299

Hodiniți, boieri, hodiniți

Hodiniți, boieri, hodiniți,
 Da' de noi nici nu gândiți.
 Dați-vă lângă fereastră
 Și ascultați vorbe de ale noastre.
 Dați-vă lângă perdele
 Și ascultați vorbele mele.
 Viorei și clopoței -
 Ia mai îndemnați, flăcăi,
 Hăi, hăi!
 De un an și nouă zile
 S-o pornit moșu Vasile
 C-un plug mic și unul mare
 Tot pământul ca să-l are.
 Viorei și clopoței -
 Ia mai îndemnați, flăcăi,
 Hăi, hăi!
 Până n-om întreba de gazdă
 Noi de harnici ce suntem
 Într-o noapte tot arăm
 Viorei și clopoței -
 Ia mai îndemnați, flăcăi,
 Hăi, hăi!
 Că și noi suntem trudiți
 Și bouții osteniți.
 Dumneavoastră să-i hrăniți.
 Cu otavă din dumbravă
 Adunată-n sărbători
 De două fete surori.
 De adăpat să-i adăpați
 Cu apă curgătoare
 Să nu slăbească
 Bouții noștri de picioare,
 Da' și nouă să ne-aduceți
 Olecuță de ospăț:
 O putinică de lapte
 Cât or duce 8 în spate
 Vo 3 pite picluite
 Și vo 5 găinuți fripte.
 Viorei și clopoței -
 Ia mai îndemnați, flăcăi,
 Hăi, hăi!
 Dimineța grâu semănăm
 Pe la prânz secerăm,

Laptele închegându-l,
 Caș dulce storcându-l,
 La domni trimețându,
 Banii numărându.
 Măicuț-măiculeană,
 Eu că mi-am ales

(transcrisă de la Susan Silviu, 25 de ani, com. Orăștioara de Sus, 27.06.2004).

Revenind la colindele care se cântă gazdelor, am înregistrat două variante, cea intitulată „Fericeanu Mare” fiind performată mai cu seamă în familiile unde există un bătrân, sau unde capul familiei este un vârstnic:

Fericean de el
 De cel Domnu bun
 Boieru bătrân.
 Mult i se cuvine
 Și i se cuvine
 De-ar fi domnul bun
 Boierul bătrân,
 Dai Domnului Doamne
 De pare-și mai pară
 Din curten-d afară.
 Dragă doamna lui
 Mult îi șade bine

Tânăr de plugaru
 Și-ai fi plugăreasă
 Și-ai sta la masă,
 Strună de mătase,
 Și noi ț-om cânta
 Dalboi sănătate.

Și i se cuvine
 Rochie frumoasă
 Și brâu de mătasă,
 De pare-și mai pară
 Din curten-d afară
 Drag boinda (grajdul
 cu boi, n.n.) lui
 Și-un cerbuț murguț
 Pă hăști vârful de munți,
 De pare-și mai pară
 Din curten-d afară
 Drag tupinda (crăsmă, n.n.) lui (7).
 (variantă incompletă)

Cea numită „Sculați, sculați mari boieri”, prezintă, ca și cea anterioară, gazda precum un om de vază, demn de a fi numit boier, gospodarii fiind chemați să vadă lumina chistică:

Sculați, sculați, mari boieri,
 Sculați, sculați, mari boieri,
 De vedeți lumina-n ceri
 Cum răsare ca și-un soare.
 Da' nu-i soare răsărit
 Ce ntilie de-argint.
 Da-n tilie cine șede?

Șede Maica Domnului
 Cu-un fiuț micuț în brațe.
 Taci că Maica ție ț-o da
 Două mere, două pere
 Două țate dalbe a mele
 Și tu-i merge botezând
 Botezând și raurând (4).

Remarcăm, în încheiere, că aceste minunate colinde se cântă încă și astăzi, grație, mai ales, călușerilor, care prin ceata lor și obiceiurile pe care le păstrează și perpetuează, duc mai departe o moștenire neprețuită pentru tezaurul nostru de spiritualitate.

Bibliografie:

CHIȘU 2000 Chișu, Ștefan & Ilie, Delia & Preduț, Maria, *Etnologie generală*, ed. Eurobit, Timișoara.
 GHINOIU 2002 Ghinoiu, Ion, *Sărbători și obiceiuri românești*, ed. Elion, București.

POP 1999 Pop, Mihai, *Obiceiuri tradiționale românești*, ed. Univers, București.

Lista informatorilor:

- (1) Stoicoi Ioan, 54 de ani, inginer zootecnist, sat Ludești, com. Orăștioara de Sus, jud. Hunedoara, iunie 2002.
- (2) Laurean Susan, 57 de ani, operator calculator, com. Orăștioara de Sus, jud. Hunedoara, 27.06.2004.
- (3) Bogdănescu Sanvina, 68 de ani, sat Ludești, com. Orăștioara de Sus, jud. Hunedoara, 29.06.2002.
- (4) Muntean Oprița, 65 de ani, agricultor, n. com. Orăștioara de Jos, jud. Hunedoara, 2.07.2004.
- (5) Toncea Ioana, 79 de ani, agricultor, com. Orăștioara de Sus, jud. Hunedoara, 29.06.2004.
- (6) Stoicoi Dumitru, 85 de ani, agricultor, sat Ludești, com. Orăștioara de Sus, jud. Hunedoara, 1.07.2004.
- (7) Zgăvârdean Antonie Grigore, 62 de ani, Bârnea-Ludești, 1.07.2004.